

Hồi 19

Liễu ám hoa minh

Tạ Huyền, Lưu Lao Chi và mười mấy thân binh từ bờ tây Phì Thủy giục ngựa vượt ngang Phì Thủy, đoạn sông này hai bờ là bãi cát rộng rãi, nước vừa chậm vừa nông, chỗ sâu nhất chỉ tới bụng ngựa.

Tạ Huyền quan sát bờ đông, cuối bãi cát là một cánh rừng thưa thoải thoải ngang chân Bát Công Sơn, tiếp đó trải thẳng lên đỉnh núi, hình thế hùng hồn bằng bạc, cây cối rậm rạp.

Đến bờ đông, Tạ Huyền vẫn trầm ngâm không nói gì, giật ngựa quay đầu, dõi nhìn bờ tây cách hai ba trăm bước, trầm giọng: "Nếu Phù Kiên bằng vào tinh kỵ đánh trận đầu vượt sông, binh lực của bọn ta căn bản không đủ để cản trở".

Lưu Lao Chi nói: "Để mà, chỉ cần bọn ta mượn thế dưới cánh rừng cao của Bát Công Sơn, thiết trí lũy trại kiên cố, phối hợp với cung cứng tên mạnh, đá gỗ lăn, có thể khiến cho Phù Kiên khó lòng tiến tới một tấc đất".

Tạ Huyền lắc đầu: "Đó chỉ có thể cản được Phù Kiên vài ngày, y không những có thể chia binh lần theo Phì Thủy vòng qua Bát Công Sơn, còn có thể đi đường tắt nam hạ, đổi lại công đả các quận huyện khác".

Lưu Lao Chi rùng mình: "Huyền soái quyết ý một trận thư hùng với Phù Kiên tại Phì Thủy?".

Tạ Huyền kiên định thốt: "Đó là cách thắng duy nhất, lợi dụng Phù quân đường dài lặn lội, thể lực mệt nhọc, bọn ta tinh nhuệ tỉnh táo, lấy nhanh đánh chậm, đánh nhanh xong nhanh. Trước trận chiến bọn ta lợi dụng tâm khinh địch của Phù Kiên, dùng xảo kế nhiều phen làm địch ngờ vực, dắt mũi Phù Kiên, trận này tất có thể thủ thắng".

Lưu Lao Chi thấp giọng hỏi: "Dám hỏi Huyền soái có cách gì để làm mê hoặc địch, xin để Lao Chi đi làm".

Tạ Huyền đáp: "Sau khi hai cánh đại quân của bọn ta hội hợp, toàn thể ngày ẩn đêm đi đến Hiệp Thạch Thành trong Bát Công Sơn, chực chờ thời cơ, an tĩnh đợi mệnh lệnh xuất kích".

Bắc Phủ binh chia làm hai lộ, một đội do Hà Khiêm thống lĩnh, đội kia do Tạ Thạch và Tạ Diễm chủ trì, đi từ Lịch Dương, thêm vào binh lực Thọ Dương, tổng số binh

sĩ đạt tới tám vạn. Quan binh có thể nặn ra ở Dương Châu cũng cỡ đó, là chủ lực bảo vệ Kiến Khang. Cho nên có thể nói Tạ Huyền xả lảng một bàn, cần phải phân thắng bại trong một trận với Phù Kiên, cũng vì người ít mà lắm thù, chính quyền Giang Tả căn bản không đủ sức tiến hành một cuộc chiến công phòng toàn diện đại quy mô dài lâu. Đó không những cần dũng khí của Tạ Huyền, còn cần sự chi trì toàn lực và uy danh trọng vọng của Tạ An. Tạ Huyền hiện tại có thể dừng ngựa bên bờ đông Phì Thủy, toàn quyền chỉ huy tiến hành, được như vậy đâu có phải dễ.

Tạ Huyền lại nói: "Bọn ta ngàn vạn lần không nên tăng cường bất cứ phòng ngự gì ở Bát Công Sơn, tránh cho Phù Kiên sinh lòng đề phòng, còn phải thiết pháp làm cho Phù Kiên nghĩ quân đội binh lực tiền tuyến của bọn ta bạc nhược, ta muốn Hồ Bân lựa thời cơ thích hợp buông bỏ Thọ Dương, chính là ý đó".

Lưu Lao Chi do dự: "Có thể đúng như lời của Huyền soái, Phì Thủy nước nông, khó thành chốn hiểm ngăn trở địch nhân, cho dù chúng ta gởi binh ở Bát Công Sơn, vẫn khó ngăn ngựa Hồ qua sông, hướng hồ... ài! Hướng hồ...".

Tạ Huyền mỉm cười nhìn gã, điềm nhiên nói tiếp giùm gã: "Hướng hồ chúng ta thiếu thốn chiến mã, số lượng có thể dùng chưa tới vạn thớt, có phải không?".

Lưu Lao Chi đúng ý không nói gì, địch nhân kỵ binh có hơn hai chục vạn, hơn nữa toàn là quân tinh nhuệ thiện nghệ kỵ xạ, nếu không có lũy trại làm phòng ngự, xung chiến ngay tại bãi cát cùng địch binh vượt sông, bất luận Bắc Phủ binh giỏi giấn tới mức nào, cũng tuyệt không cầm cự được bao lâu.

Tạ Huyền để lộ một nụ cười cao thâm làm cho người ta không thể nào đoán nổi, nhẹ nhàng thốt: "Lao Chi lập tức sai người bí mật đi ra mấy vạn người cày người cỏ trong Hiệp Thạch Thành, mặc quân phục cho chúng, lại không cần dựng đứng lên, đợi ta phân phó rồi hãy bắt đầu y kế hành sự".

Lưu Lao Chi ngậy người đáp ứng.

Tạ Huyền song nhãn bắn ra nỗi niềm thâm tình vô bì, từ từ dời lần theo Phì Thủy, dịu giọng: "Tạ Huyền ta có thể giúp An thúc lưu giữ mỹ danh thiên cổ bất diệt hay không, phải xem Phù Kiên có phải như sở liệu của ta hay không, có theo đoạn sông này vượt sông hay không, ta sẽ tận hết biện pháp khiến cho y làm như vậy".

o0o

"Keng! Keng! Keng!".

Cái chuông khổng lồ nơi bốn cửa Biên Hoang Tập nhìn vào gỗ vang thấu tận trời cao, chấn động không gian Biên Hoang Tập, vọng vào đường cái ngõ hẻm, không ngờ còn phá lũng cửa vào truyền luôn xuống kho rượu, biến thành tiếng oong oong vang vọng không ngừng trong tai ba người, che đầy hết tiếng đất đá rớt xuống thạch cấp.

Trong nhất thời, ba người vẫn có hơi không rõ chuyện gì vừa xảy ra, sáu mắt nhìn nhau, ai ai cũng thất thần.

Mãi cho đến khi tiếng chuông từ nhanh chuyển thành chậm, chỉ còn dư lại tiếng vang chậm chạp từng tiếng từng tiếng làm nôn bao tử, Thác Bạt Khuê rùng mình: "Là nghi lễ đánh chuông hoan nghênh Phù Kiên nhập thành". Nói xong từ dưới đất búng mình lên, lướt qua lối đi hẹp giữa hai giàn rượu, phóng tới chỗ ra.

Lưu Dụ và Yến Phi sức tỉnh, hoang mang rượt theo.

Bạc đá chỗ lối ra đầy gạch đá, hương rượu tràn ngập bốn bề trong tửu khố, cái giá gỗ mà bọn họ tốn công nát óc thiết kế chống đỡ khoảnh gạch vụn bên trên đã bị yêu nữ tàn nhẫn muốn dồn bọn họ vào tử địa phá hoại đi.

Thác Bạt Khuê không ngừng lướt lên bậc cấp, biến mất ngoài cửa ra, đang lúc Yến Lưu hai người theo ra đến nhà bếp lớn của Đệ Nhất Lâu, tiếng chuông cũng vừa dứt, dư âm vẫn còn quần thảo trong không gian nhỏ xíu rúng động mang tai.

Thác Bạt Khuê tay thủ song kích, đang đứng gần cửa sổ nhìn lên ra ngoài, ánh tịch dương của hoàng hôn từ song cửa mặt tây uể oải rắc rải vào, đất trời ngoài nhà bếp tĩnh lặng đến dị thường, bắc môn thấp thoáng truyền đến tiếng vó ngựa.

Thình lình tiếng hô "Thiên Vương vạn tuế" ở bắc môn vang lên, như triều dâng sóng vỗ.

Lưu Dụ lướt tới bên cửa lớn đang rộng mở, nhìn sang phương hướng Đệ Nhất Lâu.

Trong nhà bếp ngoại trừ đồ tạp nhạp và mảnh vỡ bếp lò lan đầy đất ra, bốn vách vẫn còn nguyên, Yến Phi cẩn thận rón rén tránh để lọt ra bất kỳ thanh âm gì, di động đến cửa sổ phía bắc, rướn nhìn ra, hậu viện của Đệ Nhất Lâu tĩnh lặng, không thấy địch nhân, An yêu nữ cũng mất tăm.

Thác Bạt Khuê lắc đầu cười khổ: "Đây phải gọi là cái hên trong cái rủi, An yêu nữ muốn hại bọn ta, trái lại giúp bọn ta nhìn rõ hình thế bên ngoài, có thể thấy bọn ta hồng phúc tề thiên, không mất mạng được.

Lưu Dụ tức tối nhe răng: "Ả hiện tại vẫn còn có thể hãm hại bọn ta, chỉ cần quăng mấy cục đá sang đây, nhất định sẽ kinh động địch nhân".

Yến Phi quay sang gã hỏi: "Trong lâu có người không?".

Lưu Dụ đáp: "Dưới lâu không có người, trên lâu khẳng định là có".

Vì có tiếng hô hào yểm hộ, ba người chỉ cần nói nhỏ mà không sợ bị người ta nghe được.

Thác Bạt Khuê nhanh nhẹn di chuyển, hí nhìn ra từ mỗi một cánh cửa sổ, cuối cùng đến bên kia Lưu Dụ, còn Yến Phi cũng đến kề bên Lưu Dụ, trầm giọng: "Theo ta phán đoán, lúc An yêu nữ phóng ra bậc cấp chính là lúc tiếng chuông đánh lên, ả nghĩ lầm là đã bị địch nhân phát hiện tung tích, rung chuông báo động, nhất thời tình thế cấp bách bất chấp mọi thứ mà phóng ra cửa sau, trốn xa, đến lúc ả mình bạch được chuyện, ngồi xuống thì đã lỡ cơ hội tốt ám hại bọn ta rồi, chỉ còn nước than dài bất lực, trừ phi ả dám mạo hiểm quay ngược về".

Tiếng vó ngựa vang lên, một đội tuần kỵ từ từ đi qua con hẻm dài ngoài tường hậu viện, ba người tuy biết rõ địch nhân nhìn không thấy mình, vẫn không khỏi cúi thấp xuống, chừng như có như vậy mới an toàn được một chút.

Sau khi tuần binh đi qua, tiếng hô hào dần dần lắng đọng.

Thác Bạt Khuê thấp giọng: "Ta vốn nghĩ ả có hảo cảm với Yến huynh đệ, không thể bán đứng bọn ta, nào ngờ yêu nữ vẫn là yêu nữ, bản tính khó dời, nếu để cho ta bắt được ả, ta sẽ bắt ả hối hận đã làm người".

Yến Phi biết tính cách có thù tất báo của hắn, càng rõ sự tâm ngoan thủ lạt của hắn, bất quá An Ngọc Tình quả thật không đáng để được đồng tình, ngấm ngấm thở dài không nói gì.

Ba người tâm tình vừa thoát qua một kiếp nạn vẫn còn chưa bình phục, có chút hứng khởi cảm giác kích thích.

Thác Bạt Khuê hướng sang Lưu Dụ: "Thương thế của người ra sao?".

Lưu Dụ đáp: "Cũng đỡ được tám chín phần rồi. Ta bất luận thương thế nghiêm trọng đến mức nào cũng có thể phục hồi nhanh chóng vượt ngoài sở liệu của người khác".

Yến Phi ngạc nhiên: "Thể chất của Lưu huynh khác hẳn người thường".

Thác Bạt Khuê nói: "Trời sắp tối rồi! Bọn ta phải lập tức quyết định hành động như thế nào".

Lưu Dụ nói: "Bọn ta phải cùng tiến cùng thoái, một là toàn thể ly khai, một là toàn thể lưu lại".

Thác Bạt Khuê tán thưởng: "Hảo hán tử!".

Yến Phi lắc đầu: "Quân phục chỉ có hai, làm sao mà có thể cùng tiến thoái được? Các người mặc quân phục vào trước đi!".

Quang tuyến bên ngoài mờ tối xuống, không khí khá thê lương hoang hàn. Đây không còn là Biên Hoang Tập mà Yến Phi quen thuộc nữa, chiến tranh phong bạo đầy tính hủy diệt chính đang chực chờ vận động.

Thác Bạt Khuê nói: "Được! Bọn ta giả thành Tần binh, tùy cơ ứng biến, kiếm cách yểm hộ Yến Phi!".

Lưu Dự im lặng một hồi, cuối cùng đồng ý: "Bao còn ở bên trong, bọn ta xuống dưới đi lấy áo, Yến huynh ở đây canh nhé".

Yến Phi gật đầu đồng ý, đợi hai người đi vào địa đạo rồi đứng canh bên cửa.

"Ài!".

Sao lại có thể biến thành như vậy, lối sống bình lặng cả một năm trời đột nhiên lại tan biến hoàn toàn.

Đang nghĩ ngợi, thanh âm giày da đập trên đất từ bên ngoài cửa lớn của Đệ Nhất Lâu rào rào vang lên, Yến Phi kinh hãi thò đầu ra nhìn, trong lòng lập tức kêu không hay, một đội binh Tần gần hai chục người đang rào bước về phía Đệ Nhất Lâu.

Người dẫn đầu nhỏ giọng phân phó với thủ hạ: "Lục xét kỹ càng cho ta, Thiên Vương sẽ lập tức đến đây!".

Yến Phi càng hoảng kinh thất sắc, vội vàng thoái lùi, lượm một cái chảo sắt lớn đã toét bể một lỗ, phóng xuống địa đạo, lại dùng chảo sắt phong bế cửa vào.

Thác Bạt Khuê và Lưu Dự đang mặc quân phục Tần binh bên dưới bậc cấp liền đình chỉ động tác, ngây ngốc như gà gỗ nhìn chằm.

Ba người chỉ có lỗ tai vẫn còn thao tác như thường, nghe tiếng bước chân bên trên, chỉ có thể hy vọng ông trời thủy chung có hậu, giữ cho họ chút đất lành bảo bọc.

o0o

Kiến Khang thành, hẻm Ô Y, trong Vong Quan Hiên của Tạ phủ.

Tạ An và Tạ Đạo Uẩn ngồi ở một góc, thấp đàn hương trên một cái lư, uống trà nói chuyện.

Tạ An đã nhiều năm không ngồi nói chuyện với Tạ Đạo Uẩn như vậy, từ khi nàng gả mình vào nhà họ Vương, cơ hội gặp mặt của bọn họ giảm bớt đi rất nhiều, chỉ có lễ lộc mới có cơ hội hoan tụ, bất quá buổi họp mặt như vậy chỉ toàn nói chuyện gia đình bình thường, khó lòng bàn thảo sâu sắc.

Mỗi lần gặp diệt nữ tài năng khí chất phiêu dật tung hoành đó của mình là luôn cảm thấy nàng tâm sự trùng trùng. Ông ta có hơi sợ hỏi nàng, cũng không biết phải hỏi làm sao, có cảm giác biết mà bất lực làm sao!

Hôm nay cuối cùng nhịn không được: "Ngưng Chi đối với người có tốt không?".

Tạ Đạo Uẩn cúi đầu tránh nhãn quang của ông ta, dịu dàng đáp: "Cũng không tệ!".

Tạ An biết nàng không muốn nói ra, ngậm thở dài: "Chuyện có liên quan đến Di Lạc giáo bí mật phi thường, ta không thu được một chút phong thanh nào, Ngưng Chi sao biết vậy?".

Tạ Đạo Uẩn nhẹ nhàng đáp: "Y là nghe từ chỗ Quốc Bảo, nhị thúc không biết Quốc Bảo đã từng ba lần đến Lạc Dương đi gặp Trúc Pháp Khánh sao?".

Tạ An cười khổ lắc đầu, ngậm hạ quyết tâm, cho dù Vương Thản Chi thân hành nhún nhường đến nói chuyện, ông ta cũng không để cho cháu gái về lại Vương gia. Vương Quốc Bảo như vậy là đã đến nước không còn có thể cứu chữa, nếu không có chút thân phận tình cảm con rể cha vợ, cho dù có Tư Mã Đạo Tử bảo vệ cho gã, Tạ An cũng sẽ xử hết thủ đoạn trừ khử đi gã.

Ông trầm giọng nói: "Ngưng Chi luôn luôn có quan hệ không tồi với Quốc Bảo, vì sao lại đem chuyện này nói cho con nghe? Y lẽ nào không sợ Đạo Uẩn tiết lộ cho ta biết?".

Tạ Đạo Uẩn hiện biểu tình khốn khổ, cúi đầu nhẹ giọng: "Y chính là muốn Đạo Uẩn chuyển lời cho nhị thúc biết, muốn ngăn trở bàn tay ma của Di Lạc Giáo tiến vào Kiến Khang. Theo quan sát và thám thính của y, Quốc Bảo đã thành truyền nhân của Trúc Pháp Khánh, chuyện đó Quốc Bảo giấu rất kỹ, ngoại trừ Ngưng Chi ra không còn ai biết được. Ài! Có hoàng thượng và Lang Nha Vương đằng sau chống lưng cho gã, cho dù có người biết thì sao chứ!".

Tạ An lấy làm lạ: "Không ngờ Ngưng Chi có kiến thức và dũng khí như vậy".

Tạ Đạo Uẩn mặt khinh miệt, thở dài: "Nhị thúc quá đề cao y! Ài! Không có ai nói cho nhị thúc biết y dốc một lòng tin tưởng Thiên Sư Đạo sao? Mỗi ngày y ngoại trừ viết chữ ra là ngồi họa mấy câu niệm chú lên thẻ tre. Đối với y mà nói, Phật giáo là ma đạo, còn Di Lạc giáo càng là ma đạo trong ma đạo".

Tạ An lắng nghe đến mức trợn mắt há miệng, cuối cùng đã hiểu rõ nguyên nhân sâu muộn sau khi gả mình vào nhà họ Vương. Cao môn đại tộc ở Giang Tả, không những lối sống hủ hóa, cả tinh thần cũng không thể tốt đẹp gì, Nam Tấn còn có gì để hy vọng đây?

o0o

Ba người nín thở nghe động tĩnh bên trên, bởi vì chỉ cách có một cái chảo, tiếng chân loạn xạ nghe rõ rõ ràng ràng, cả tiếng hô hấp của địch nhân cũng rành rành có thể nghe được.

Bọn họ đã có chủ ý, một khi chảo bị đẩy qua, lập tức toàn lực xuất thủ, xông ra đột vây.

Có ai có thể ngờ Phù Kiên sau khi lặn lội đường dài nhọc nhằn vẫn còn hứng chí đến Đệ Nhất Lâu, Yến Phi không ngờ lại nghĩ y không thể thưởng thức được Tuyết Giản Hương và mấy món nhắm của Bàn Nghĩa thì thật là đáng tiếc.

Phần nhiều có thể khẳng định bên trên là người của Phù Dung, vì vậy mà không bị cảnh tượng trong nhà bếp làm kinh ngạc, người của Phù Dung đã lục xét từ sớm, nếu đổi lại là thân binh của Phù Kiên mới vừa đến, không thất kinh mới quái.

Bên trên đại bộ phận đám lính đã đi qua cửa sau đến hậu viện lục soát, thanh âm hai đôi giày đập trên đồ đạc đổ bể vang lên, từ từ tiếp cận cửa vào.

"Choang!".

Một cái chảo bị xóc lật tạo thành tiếng động đâm vào tai ba người như tên bén xuyên tim, ba trái tim phọt tới yết hầu, mai là cái chảo đó không phải là cái chảo trên đỉnh đầu bọn họ.

Có một người thấp giọng quát: "Không nên đá âm âm vậy, khiến cho ta bực dọc trong lòng quá".

Tên lính Tần đá lật chảo tức tối: "Bọn ta đâu phải là người sắt, đêm hôm qua chỉ ngủ có hai canh giờ, đêm nay...".

Người kia ngắt lời gã: "Người của Thiên Vương còn khổ hơn so với bọn ta, nghe nói bọn họ hai ngày trời chưa chợp mắt. Đi đi! Ở đây có gì đâu mà lục soát".

Tiếng chân chuyển đi ra hậu viện.

Ba người đồng thời thở phào một hơi, rời khỏi bậc cấp, đi đến một góc nói chuyện.

Thác Bạt Khuê thấp giọng: "Hình thế này đối với bọn ta có lợi phi thường, người của Phù Kiên và Phù Dung ai ai cũng hết gân hết sức, sự cảnh giác tất giảm thấp, nếu bọn ta có thể lợi dụng hai lộ nhân mã không nhận ra nhau, có rất nhiều cơ hội trà trộn qua cửa".

Lưu Dụ tinh thần phấn chấn: "Lợi dụng làm sao?".

Thác Bạt Khuê đáp: "Thân binh của Phù Kiên và Phù Dung đều chia riêng biệt, đâu có quen biết gì nhau nhiều. Hiện tại phụ trách canh giữ vòng ngoài Đệ Nhất Lâu là người của Phù Dung, thân binh của Phù Kiên đương nhiên là thủ trong lâu, cho nên chỉ cần bọn ta giả làm người của Phù Kiên, đi ra ngoài lâu là liền có thể thông hành không bị ngăn cản, vấn đề duy nhất là cần đoạt được một bộ quân phục khác".

Lưu Dụ gật đầu: "Chuyện đó có thể tùy cơ ứng biến, tận lực nghĩ cách. Chỉ cần lần mò và chỗ nghỉ ngơi của bọn Phù Kiên, muốn bao nhiêu bộ cũng có".

Yến Phi thốt: "Các người đi đi! Ta ở lại đây, nghe ngóng coi Phù Kiên có nói gì không".

Hai người ngạc nhiên nhìn chàng.

Yến Phi mỉm cười: "Đi theo ta!".

Dẫn hai người đi lần theo tường, bất chợt lấy một bình rượu khỏi giá gỗ, nói: "Xem kìa!".

Một cái ống đồng to bằng bắp tay từ vách tường thò ra, cuối ống còn bao một đoạn ống đồng khác, giật ra là có thể kéo dài ống, tiện lợi ghé tai lắng nghe. Lúc này ống đồng đang bịt bao vải.

Hai người đã hiểu, thứ thiết bị này đâu phải dị thường, thường hay bố trí dưới hầm hố mật thất giám thị thám thính bên trên. Thứ địa phương như vậy đương nhiên là dùng để tránh họa hoặc thu giấu đồ quý giá, có công cụ thám thính bên trên, có thể an nhiên đi ra sau khi địch nhân ly khai, không sợ ngăn cách tuyệt không có tin tức, đối với tình huống bên trên cái gì cũng biết được. Chỉ bất quá hai người chưa từng nghĩ hầm rượu này cũng có thiết bị chu toàn như vậy.

Yến Phi giải thích: "Cái ống đồng này thông tới vị trí chính giữa tầng dưới và tầng trên, giấu trong cột nhà, thiết kế xảo diệu phi thường, từ lúc Đệ Nhất Lâu khai trương cho đến nay, chưa từng có người ngoài phát giác được. Cao Ngạn tên tiểu tử đó thích ở đây nghe lén người ta nói chuyện, bất phải phải tốn phí, mỗi lần hai chục tiền".

Lưu Dụ cười ngất, lối hành sự của Hoang nhân quả thật khác biệt với những nơi khác.

Thác Bạt Khuê tán thưởng: "Bàng Nghĩa, con người đó thật không giản đơn".

Yến Phi gật đầu: "Y tuy võ công bình bình, nhưng lại có pháp bảo quanh người, Đệ Nhất Lâu là do y một tay một chân kiến tạo ra, tuyển lựa gỗ cũng một mình lo hết".

Lưu Dụ nói: "Để ta nghe thử xem".

Thác Bạt Khuê giữ gã lại: "Phù Kiên chưa đến, có gì mà nghe, chuyện cần phải làm khẩn".

Lại quay sang Yến Phi: "Nếu như mọi việc thuận lợi, bọn ta có thể quay về đây nửa canh giờ sau, nhớ đừng có uống rượu".

Yến Phi cười khổ: "Uống hai ngụm cũng đâu có gì!".

Thác Bạt Khuê đến bên tai chàng cảnh cáo: "Nếu người giả làm người Tần mà miệng lại phun đầy mùi rượu, người nghĩ hậu quả thế nào? Hừ! Nhớ là nửa hớp cũng không thể uống".

Nói xong dẫn Lưu Dụ đi.

- o O o -